

MRF 2023.314

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 4. december 2023, j.nr. 20/00019

Ophævet og hjemvist afgørelse om ikke at meddele påbud efter jordforureningslovens § 40 om undersøgelse af jordforurening med chlorerede opløsningsmidler fra maskinfabrik i perioden 1971-2009, hvor selskabet for virksomheden ved selskabsmæssig spaltning i 2004 ophørte, da sagen på baggrund af betydeligt personsammenfald i direktion og bestyrelse i det ophørte henholdsvis det fortsættende selskab var utilstrækkeligt oplyst.

Sagen omhandlede en ejendom i Rødovre, hvor der i perioden 1971-2004 af selskabet CVR-2 var drevet maskinfabrik med brug af bl.a. chlorerede opløsningsmidler til affedtning af metallegemer, hvilket var fortsat af selskabet CVR-1 frem til 2009. Efter forureningsundersøgelser af ejendommen i 2015, der viste forurening med chlorerede opløsningsmidler i form af TCE og vinylchlorid med overskridelse af grundvandskvalitetskriteriet med en faktor 4 henholdsvis faktor 240, besluttede Region Hovedstaden i 2016 at kortlægge ejendom som forurenede på vidensniveau 2 efter jordforureningslovens § 5. Efter varsel meddelte Rødovre Kommune i november 2018 påbud til CVR-2 om at undersøge forureningen efter jordforureningslovens § 40, idet kommunen lagde en skærpet culpavurdering til grund med henvisning til viden allerede i 1960'erne om de fundne stoffers farlighed, hvorfor kommunen fandt, at der i miljøbeskyttelseslovens § 69 var hjemmel til at kræve oprensning af forureningen. CVR-2 påklagede påbuddet og anførte bl.a., at CVR-2 (CVR nr. [F1]) blev stiftet i september 2004 og var ejet af P1 og P2. Selskabet overtog aktiviteterne på ejendommen fra CVR-2 (CVR nr. [F3]), der var ejet af V-3 (CVR nr. [F4]), som var ejet af P3 og P4. Videre var anført, at CVR-2 (CVR nr. [F3]) blev afviklet pr. 8. oktober 2004 som led i generationsskifte, og at virksomheden var drevet videre af CVR-1. Da ejendommens aktuelle ejer CVR-1 alene havde drevet aktiviteter på ejendommen fra oktober 2004, kunne CVR-1 ifølge klager alene gøres ansvarlig for forurening på ejendommen efter oktober 2004. Oplysningerne gav anledning til, at Rødovre Kommune genoptog sagen, hvor kommunen den 7. februar 2019 traf afgørelse om ikke at meddele påbud efter jordforureningslovens § 40. Kommunen lagde i afgørelsen til grund, at virksomhedens trikar til affedtning af metaller var fjernet i 2009, og at forurening med chlorerede opløsningsmidler var sket løbende i en periode på 39 år fra 1971 til 2009, samt at selskabet CVR-2 måtte antages at være ansvarlig for perioden 1971-2004 (34/39),

mens CVR-1 var ansvarlig for forurening i 2004-2009 (5/39). I forhold til jordforureningslovens regler om påbud fandt kommunen derfor, at forholdet var omfattet af § 43 om pro rata-hæftelse ved flere forurenere, men hvor den væsentligste del af forureningen skulle henføres til en juridisk person (CVR-1), som var ophørt, hvorfor 34/39 af den konstaterede jordforurening derved hørte under den offentlige indsats efter jordforureningslovens kapitel 3. Kommunen havde på denne baggrund bedt Region Hovedstaden oplyse, om regionen ville dække de 34/39 af udgifterne til forureningsundersøgelse. Da kommunen ikke modtog tilkendegivelse om, at regionen under den offentlige indsats var indstillet på at dække 34/39 af omkostningerne ved opfyldelse af et forureningspåbud, fandt kommunen, at der ikke kunne meddeles påbud. Afgørelsen blev påklaget af Region Hovedstaden, der gjorde gældende, at det ikke var tilstrækkeligt blot at konstatere, at et CVR-nr. var blevet afmeldt, og det for sagen var uklart, om det alene var aktiviteterne, der var overtaget i forbindelse med generationsskiftet, eller om det var virksomheden som sådan. Miljø- og Fødevarerklagenævnet lagde indledningsvis til grund, at påbud efter jordforureningslovens § 40 om forureningsundersøgelser kan meddeles den, der er forurener efter jordforureningslovens § 41, stk. 3, og hvis en forurening kan henføres til flere forurenere efter § 41, stk. 3, nr. 1, skal § 43 om pro rata-hæftelse anvendes, men at § 43 ikke kan anvendes, hvor det er muligt at adskille forskellige forureninger på samme ejendom, jf. MAD 2012.3374 Nmk. Herefter anførte nævnet, at det af jordforureningslovens § 45 fremgår, at påbud efter § 40 og § 41, der vedrører en virksomhed i drift, er bindende over for senere driftsherrer, såfremt den senere driftsherre på tidspunktet for erhvervelsen vidste eller burde vide, at påbud var meddelt ellers varslet. Herefter redegjorde nævnet for de selskabsretlige regler om fusion og spaltning af kapitalselskaber, der blev vedtaget i 1992 som den danske gennemførelse af det 6. selskabsdirektiv (82/891), hvor der

i selskabslovens § 254 blev indført hjemmel til spaltning af selskabet uden kreditorernes samtykke med universalsuccession (debitorskifte). Fordeling af rettigheder og forpligtelse for de selskaber, der indgår i en spaltning, skal ske efter en spaltningssplan, hvor det følger af § 255, stk. 6, at hvert deltagende selskab er solidarisk ansvarligt, såfremt det senere viser sig, at visse forpligtelser ikke er fordelt med spaltningssplanen. I den konkrete sag lagde nævnet herefter til grund, at det fremgik af CVR-registret, at stiftelsen af selskabet for CVR-1 med CVR.nr. 1 i 2004 var sket ved spaltning, hvorved et kapital-selskab udskiller sine aktiviteter og forpligtelser til en anden selvstændig juridisk enhed i overensstemmelse med selskabslovens § 254, stk. 1. Endvidere konstaterede nævnet, at det fremgik af CVR-registret, at to personer igennem perioden fra 1971-2009 havde været del af såvel direktion som bestyrelse i både

virksomheden med CVR.nr. 1 og det ophørte selskab med CVR.nr. 2. Endelig konstaterede nævnet, at anvendelsen af chlorerede opløsningsmidler efter den selskabsmæssige spaltning i 2004 var fortsat frem til fjernelsen af trikarret i 2009. På baggrund af personsammenfaldet i ledelsen af begge selskaber, samt at det ved den selskabsmæssige spaltning var almindelig kendt, at chlorerede opløsninger kan give anledning til forurening, fandt nævnet, at dele af ledelsen i det fortsættende selskab måtte antages at have haft viden om, at der på ejendommen kunne være opstået forurening fra driften af maskinfabrikken. Nævnet fandt på den baggrund, at sagen var utilstrækkelig oplyst med hensyn til usikkerheden om de konkrete omstændigheder ved den stedfundne jordforurening og de selskabsretlige omstruktureringer, hvorfor afgørelsen blev ophævet og hjemvist til fornyet behandling.

Kommentar: Nævnets afgørelse har principiel interesse og vedrører samme problem, som forelå i bl.a. **MRF 2021.233 Mfk**, da afgørelsen vedrører muligheden for at meddele påbud om undersøgelse og oprydning efter jordforureningsloven, og hvem der er påbudsadressat, når en virksomhed drives og ejes af et selskab med begrænset ansvar, og dette selskab spaltes i flere selskaber, og hvor der efterfølgende konstateres en betydelig forurening. Disse mange omstændigheder er formentlig forklaringen på, at nævnets afgørelse indledes med en gennemgang af flere relevante lovbestemmelser for, hvem påbud kan overvejes meddelt til. I afgørelsen har nævnet (som kommunen) lagt til grund, at forureningen var sket fra 1971 til 2009, og at driftsherren har været to forskellige selskaber, hvor CVR-2 drev virksomheden frem til 2004, mens CVR-1 drev virksomheden i de efterfølgende 6 år frem til 2009. Ses der bort fra selskabsretlig identifikation og universalsuccession, er forureningen omfattet af § 43 (se dog forbehold nedenfor mht. miljøbeskyttelseslovens § 69), da det ikke er muligt at adskille forureningen fra CVR-2 i 1971-2004 fra forureningen fra CVR-1 i 2004-2009. Da CVR-2 er lukket, vil gyldigt undersøgelsespåbud til CVR-1 forudsætte, at regionen påtager sig denne del af udgiften, jf. ligeledes MAD 2013.1982 Nmk. Nævnet stoppede imidlertid ikke her, men omtalte herefter betingelserne for succession efter § 45, hvis anvendelse i dette tilfælde må afvises, da dette forudsatte, at der var varslet påbud, inden CVR-2 overtog driften i 2004. Herefter omtales selskabslovens regler om universalsuccession, hvor det med reference til forarbejderne til de danske regler bl.a. anføres, ”at de modtagende selskaber hæfter subsidiært for de forpligtelser, der i forbindelse med spaltning er overført til andre selskaber. Hvis flere selskaber hæfter subsidiært, er hæftelsen for disse solidarisk, jf. [direktivets] art. 12. Den subsidiære hæftelse kan i national ret begrænses til et pengebeløb svarende til de nettoværdier, der er overført til selskabet. Beskyttelsen af kreditorerne efter national ret kan alternativt sikres ved en regel om, at de modtagende selskaber hæfter solidarisk for de overførte gældsforpligtelser”. Med nævnets reference til de selskabsretlige regler om universalsuccession er forudsat, at de forpligtelser, som påhvilede selskab CVR-2, ikke nødvendigvis er ophørt ved selskabets ophør som følge af spaltning, men muligvis også kan rettes mod CVR-1 ud fra reglerne om universalsuccession, uanset at sidstnævnte selskab kun drev virksomheden i perioden 2004-2009. Mens der utvivlsomt må lægges til grund, at universalsuccessionen gælder for civilretlige krav, er det mere usikkert med offentligretlige forpligtelser som anført i kommentaren til **MRF 2021.233 Mfk**. Dette gælder især, når der som i jordforureningsloven er taget ganske detaljeret stilling til, hvem der

MRF 2023.314

kan være påbudsadressat, hvor nævnets gennemgang af jordforureningslovens § 41, stk. 3, § 43 og § 45 i afgørelsen på sin egen indirekte måde understreger Miljø- og Fødevarerklagenævnets tvivl om, hvorvidt jordforureningslovens bestemmelser om pligtsubjekt kan fraviges på grundlag af selskabsretlig universalsuccession. Hertil kan dog føjes, at hvis krav om erstatning for regionens udgifter rejses som et civilretligt krav mod CVR-1 – eventuelt som et anerkendelseskrav – med henvisning til, at påbudsadgangen ikke afskærer erstatningsansvar efter de almindelige regler, jf. jordforureningslovens § 74, vil der ikke være de samme betænkeligheder, men det indebærer samtidig, at kravet i alle tilfælde er begrænset af forældelseslovens 30-årige forældelse for miljøskader. De samme overvejelser mht. fremgangsmåde melder sig i relation til nævnets fremhævelse af mulige selskabsretlige identifikationsbetragtninger mht. personkredsen, der har stået for de skiftende selskaber. Problemet er, at sådanne identifikationsbetragtninger både ud fra en bevismæssig vurdering og i forhold til de underliggende juridiske spørgsmål vanskeligt kan afgøres af en kommunal sagsbehandler, men i tilfælde af uenighed bør afgøres af domstolene, som det skete i sagerne om Proms Kemiske Fabrikker i U 2001.2045 H og U 2012.2102 H.

Endelig er der grund til at adressere spørgsmålet om anvendelse af miljøbeskyttelseslovens § 69 i relation til undersøgelsespåbud efter jordforureningslovens § 40. Afgørelsen følger på dette punkt tidligere afgørelser som bl.a. **MRF 2021.313 Mfk** og **MRF 2022.107 Mfk**, der ligeledes indlægger fire forudsætninger i anvendelsen af lovliggørelsespåbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69, som ikke fremgår af forarbejderne, nemlig (1) at § 69 kan anvendes på forhold, der er etableret, før miljøbeskyttelsesloven trådte i kraft den 1. oktober 1974, (2) at når det drejer sig om undersøgelsespåbud efter jordforureningslovens § 40, skal det kunne udelukkes, at der kan meddeles påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69, dvs. en art formodning for et ulovligt forhold, når de objektive betingelser foreligger, (3) at miljøbeskyttelseslovens § 69 kan anvendes ved flere forurenere, og (4) at klagenævnet kan tage stilling til dette, selv om klagenævnet ikke har kompetence til at prøve påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69.

Ophævelse og hjemvisning i sag om ikke at meddele påbud om undersøgelse af jordforurening i Rødovre Kommune

20/00019

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter jordforureningslovens § 40, jf. § 77, stk. 1, nr. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Rødovre Kommunes afgørelse af 7. februar 2019 om ikke at meddele påbud om undersøgelse af en forurening på matr.nr. [M1] Islev By, Islev, på adressen [A1], 2610 Rødovre, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 12 måneder, jf. jordforureningslovens § 87, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 1 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, der i overensstemmelse med jordforureningslovens § 77, stk. 1, nr. 1, har behandlet sagen i nævnets afdeling for jordforureningsforhold, jf. § 3, stk. 1, nr. 2, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 6. marts 2019 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af Region Hovedstaden.

Klager har anført, at der ikke er tilstrækkelige oplysninger i sagen til at afklare, hvorvidt den eksisterende virksomhed er rette påbudsadressat for den konstaterede forurening. De nærmere forudsætninger for det foretagne generationsskifte og afmeldingen af CVR-nr. må efter klagers opfattelse søges oplyst og dokumenteret, forinden der kan træffes afgørelse i sagen, idet det ikke er tilstrækkeligt blot at konstatere, at et CVR-nr. er ophørt og at ejerkredsen nu er en anden. Ifølge klager er det således uklart, hvorvidt det alene er aktiviteterne eller virksomheden i sit hele, der i 2004 er overdraget videre i forbindelse med generationsskiftet.

Klager har desuden oplyst, at klager har overset et høringsbrev af 9. januar 2019 fra Rødovre Kommune, hvori kommunen anmoder klager om at tage stilling til, om klager vil påtage sig at betale for størstedelen af udgifterne til en undersøgelse. Høringsbrevet er fremsendt sammen med en klage over et tidligere meddelt påbud, og uden at kommunen i forbindelse med fremsendelsen særskilt har gjort klager opmærksom herpå. Først da kommunens endelige afgørelse om ikke at meddele påbud modtages, bliver klager opmærksom på høringsbrevet.

2. Sagens oplysninger

2.1 Sagens forhistorie

Som led i Region Hovedstadens program for kortlægning af forurenende aktiviteter i Rødovre Kommune gennemførte regionen en indledende forureningsundersøgelse af ejendommen på matr.nr. [M1] Islev By, Islev på adressen [A1], 2610 Rødovre (herefter "Ejendommen") med henblik på at undersøge, om grunden var forurenet som følge af maskinfabrikaktiviteter herpå.

Undersøgelsen blev gennemført i perioden fra oktober til november 2015 af [V1] på Region Hovedstadens vegne. Ved undersøgelsen blev der udført fire filtersatte borerer uden for maskinfabrikken og fabrikationshallen, hvorfra der blev udtaget jord- og grundvandsprøver til analyse. Herudover blev der udført 11 poreluftprøver under gulv samt to referenceprøver bag bygningen. Resultaterne af den indledende forureningsundersøgelse blev i afrapporteringen sammenfattet således (rapportens side 5-6):[4]

"Ved undersøgelsen er der påvist indhold af oliekomponenter og chlorerede opløsningsmidler i poreluften under gulv i maskinfabrikken og den tilhørende fabrikationshal. I forhold til Miljøstyrelsens afdampningskriterium er der påvist overskridelser af total kulbrinter og benzen på op til en faktor ca. 3 og 4, mens der for chlorerede opløsningsmidler er påvist overskridelser på op til en faktor 190.

I vandprøverne udtaget ved maskinværkstedet er der påvist indhold af chlorerede opløsningsmidler (TCE) der overskrider Miljøstyrelsens grundvandskvalitetskriterie med op til en faktor 4 samt et indhold af vinylchlorid der overskrider grundvandskriteriet med op til en faktor 240.

De påviste indhold af chlorerede opløsningsmidler og oliekomponenter er fundet ved potentielle forureningskilder og det vurderes, at forureningen stammer fra tidligere værkstedsaktiviteter på ejendommen. Forureningen er ikke afgrænset vertikalt i forhold til det primære grundvandsmagasin.

I jordprøverne udtaget i fyldlaget ved bygningens sydøstlige hjørne er der påvist indhold af total kulbrinter der overskrider Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterie med op til en faktor 19. Der er ikke påvist indhold af total kulbrinter i vandprøver fra de tilhørende borerer B1 og B2, så olieforureningen vurderes at være terrænnært afgrænset, og har ikke spredt sig til grundvandet.

Der er ikke umiddelbart en risiko over for kontakt med den påviste forurening i jord og grundvand ved den nuværende belægning og ikke-følsomme arealanvendelse. Ved fremtidige gravearbejder vil der være risiko for kontakt med forurenet jord.

På baggrund af indeværende undersøgelse vurderes det, at forureningerne med chlorerede opløsningsmidler og nedbrydningsprodukter heraf udgør en risiko for områdets grundvandsressource, hvorimod den ikke udgør en umiddelbar risiko for nærmeste recipient.

De påviste indhold af chlorerede opløsningsmidler i poreluften under gulv vurderes ikke at udgøre en risiko for indeklimaet ved en fremtidig meget følsom arealanvendelse, som fx bolig uden etablering af kælder, men vurderes at kunne udgøre en risiko såfremt der

ved evt. fremtidig beboelse etableres en kælder.”

Rapporten indeholdt herudover en historisk redegørelse for Ejendommens anvendelse, hvoraf det fremgik, at [V2] blev etableret i 1958 og at der siden er blevet drevet maskinfabrik på Ejendommen. Maskinfabrikken blev i perioden 1971-2004 drevet af [V2]. I perioden fra 1958 til enten 1968 eller 1971 blev der desuden drevet trykkeri, værktøjshandel, gørtlerværksted med metalforarbejdning og skomageri på Ejendommen.

På baggrund af den indledende forureningsundersøgelse varslede Region Hovedstaden den 21. juli 2016 [V2] (CVR nr. [F1]) om påtænkt kortlægning på vidensniveau 2.

Ved brev af samme dato anmodede Region Hovedstaden Rødovre Kommune som tilsynsmyndighed om at vurdere mulighederne for at søge forurenings sagen på Ejendommen løst ved påbud eller erstatning i henhold til miljøbeskyttelsesloven, jordforureningsloven eller miljøskadeerstatningsloven.

Rødovre Kommune meddelte ved e-mail af 23. august 2016 Region Hovedstaden, at kommunen ikke så påbudsmuligheder i sagen.

Den 3. oktober 2016 traf Region Hovedstaden på baggrund af den indledende forureningsundersøgelse afgørelse om kortlægning af Ejendommen som forurennet på vidensniveau 2 (lokalitetsnr. [F2]).

Den 17. januar 2017 blev der afholdt et møde mellem Rødovre Kommune og Region Hovedstaden om en række verserende forurenings sager, herunder forureningen på Ejendommen.

Ved e-mail af 23. marts 2018 anmodede Region Hovedstaden Rødovre Kommune som tilsynsmyndighed om at revurdere mulighederne for at søge forurenings sagen på Ejendommen løst ved påbud.

Rødovre Kommune fremsendte den 7. september 2018 forvarsel om undersøgelses påbud efter jordforureningslovens § 40, stk. 1, til [V2] (CVR nr. [F1]).

[V2] (CVR nr. [F1]) fremsendte den 2. oktober 2018 bemærkninger til forvarsel om undersøgelses påbud.

Rødovre Kommune traf herefter den 14. november 2018 afgørelse om undersøgelses påbud efter jordforureningslovens § 40, stk. 1, til [V2] (CVR nr. [F1]). Det fremgik af påbuddet, at kommunen vurderede, at den konstaterede forurening efter al sandsynlighed hidrørte fra [V2]'s aktivitet med maskinfabrik fra 1971 og frem. Kommunen vurderede desuden, at det ikke på forhånd kunne udelukkes, at der ville være grundlag for at meddele oprensning påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69, og at der derfor var grundlag for at meddele undersøgelses påbud efter jordforureningslovens § 40, stk. 1. Kommunen lagde ved vurderingen vægt på, at der kunne eksistere en skærpet culpabedømmelse for virksomheder, der håndterede chlorerede opløsningsmidler, idet der allerede i 1960'erne var almindelig viden om disses farlighed. En undersøgelse af forureningen ville således kunne medvirke til at kaste lys over, hvornår og hvordan forureningen var sket og dermed give kommunen et mere sikkert grundlag for at vurdere, om jordforureningslovens § 41 eller miljøbeskyttelseslovens § 69 kunne finde anvendelse. Det forhold, at virksomheden aldrig havde noteret udslip eller spild, kunne ifølge kommunen ikke føre til en anden vurdering.

Undersøgelsespåbuddet blev den 11. december 2018 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af [V2] (CVR nr. [F1]). Af klagen fremgik bl.a., at [V2] (CVR nr. [F1]) blev stiftet i september 2004 og var ejet af [P1] og [P2]. Selskabet overtog aktiviteterne på Ejendommen fra [V2] (CVR nr. [F3]), der var ejet af [V3] (CVR nr. [F4]), som var ejet af [P3] og [P4]. [V2] (CVR nr. [F3]) blev afviklet pr. 8. oktober 2004. Da Ejendommens aktuelle ejer alene havde drevet aktiviteter på Ejendommen fra oktober 2004, kunne denne ifølge klager kun gøres ansvarlig for forurening på Ejendommen efter denne dato.

Som følge af klagen valgte Rødovre Kommune den 13. december 2018 at genoptage behandlingen af sagen med henblik på at træffe en ny afgørelse, idet der ifølge kommunen med klagen var fremkommet nye væsentlige oplysninger om ejerforhold og juridiske enheder.

Rødovre Kommune anmodede herefter den 9. januar 2019 Region Hovedstaden om at tilkendegive, hvorvidt regionen ville garantere at dække 34/39 af udgifterne til en forureningsundersøgelse. Det fremgik af anmodningen, at svarfristen var den 31. januar 2019, og at kommunen herefter ville træffe afgørelse på det foreliggende grundlag.

2.2 Den påklagede afgørelse

Rødovre Kommune har den 7. februar 2019 truffet afgørelse om ikke at meddele påbud om undersøgelse af den kortlagte forurening på matr.nr. [M1] Islev By, Islev, på adressen [A1], 2610 Rødovre, efter jordforureningslovens § 40, stk. 1.

Afgørelsen erstatter efter sit indhold Rødovre Kommunes afgørelse om undersøgelsespåbud af 14. november 2018.

Om Rødovre Kommunes vurdering fremgår følgende af afgørelsen:

”Det er Rødovre Kommunes vurdering, at den af Region Hovedstaden konstaterede forurening efter al sandsynlighed stammer fra aktivitet på ejendommen med maskinfabrik fra 1971 til dags dato.

Rødovre Kommune meddelte i 1996 miljøgodkendelse af [V2] (CVR [F3]), og blandt vilkårene i godkendelsen var, at virksomheden årligt skulle rapportere forbruget af forskellige råvarer.

Det fremgår af afrapporteringerne, at [V2] (CVR [F3]) i årene 1999/2000, 2000/2001 og 2001/2002 for hvert af årene havde et forbrug på 580 kg trichloretylen (TCE). 21. december 2005 oplyste [V2](CVR [F1]), at virksomheden anvendte et trikar til affedtning, men at forbruget af TCE i det forgangne år var 0 kg, idet anlægget var tæt og uden fordampning. [V2] (CVR [F1]) har i sine bemærkninger til Rødovre Kommunes forvarsel oplyst, at trikket blev fjernet i 2009. På baggrund af disse oplysninger må Rødovre Kommune konkludere, at forbruget af TCE er fortsat til 2009.

Der er ikke personsammenfald mellem ejerkredsen i [V2] (CVR [F3]) og [V2] (CVR [F1]), og derfor må Rødovre Kommune lægge til grund, at der er tale om to forskellige juridiske personer. Vores afgørelse af 14. november 2018 var baseret på en fejlagtig antagelse om, at den samme juridiske person havde været ansvarlig for driften i hele perioden fra 1971 til dags dato.

[V2] (CVR [F3]) ophørte ifølge CVR-registeret 8. oktober 2004 og eksisterer dermed ikke længere som juridisk person. Den del af forureningen, som [V2] (CVR [F3]) er ansvarlig for, hører dermed under den offentlige indsats.

Af jordforureningslovens § 43 fremgår, at hvis en forurening kan henføres til flere forurenere, kan påbud meddeles dem alle. Påbuddet til den enkelte forurener fastsættes under hensyn til den andel af den samlede forurening, som miljømyndigheden vurderer stammer fra den pågældende.

I mangel af andre oplysninger må Rødovre Kommune lægge til grund, at forureningen er sket løbende gennem hele den periode på 39 år fra 1971 til 2009, hvor der er blevet anvendt TCE på ejendommen. Det betyder, at [V2] (CVR [F3]) må antages at være ansvarlig for 34/39 af forureningen og [V2] (CVR [F1]) for 5/39 af forureningen.

På den baggrund vurderer Rødovre Kommune, at et undersøgelsespåbud til [V2] (CVR [F1]) ville skulle betinges af, at Region Hovedstaden garanterer at ville dække 34/39 af udgifterne til den gennemførte undersøgelse.

[...]

Rødovre Kommune har ikke modtaget en tilkendegivelse fra Region Hovedstaden om, at Regionen er indstillet på at dække 34/39 af udgifterne til en undersøgelse. På den baggrund vurderer Rødovre Kommune, at der ikke er udsigt til, at et påbud med en sådan tilknyttet betingelse vil føre til, at der faktisk gennemføres en forureningsundersøgelse.

Da et påbud dermed ikke vil få noget reelt indhold, finder Rødovre Kommune det mest korrekt at træffe afgørelse om ikke at meddele påbud. Rødovre Kommune har i den forbindelse også lagt vægt på, at det efter kommunens vurdering er usandsynligt, at undersøgelser kan frembringe viden, som tidsfæster hovedparten af forureningen til efter 2004.

Dermed er der udsigt til, at et evt. oprensningspåbud også ville skulle betinges af 34/39 medfinansiering fra Region Hovedstaden med tilsvarende ringe udsigt til at munde ud i en faktisk oprydning på ejendommen."

2.3 Rødovre Kommunes bemærkninger til klagen

Rødovre Kommune har den 1. januar 2020 til klagen bemærket, at afgørelsen fastholdes med den begrundelse, der fremgår heraf.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

Følgende medlemmer af Miljø- og Fødevarerklagenævnet har deltaget i sagens behandling: formand Ann Toft Kristensen, fhv. landsdommer Eva Staal og landsdommer Olaf Tingleff samt de sagkyndige medlemmer Dorte Harrekilde og Elizabeth Steenberg.

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.1.1 Den juridiske ramme

En afgørelse om at meddele såvel påbud som ikke-påbud efter jordforureningslovens og/eller miljøbeskyttelseslovens regler skal være truffet på et oplyst grundlag. Det påhviler miljømyndigheden at oplyse sagen til et niveau, der er tilstrækkeligt til at træffe afgørelse om udstedelse af påbud eller afslutning af sagen. Dette gælder også i situationer, hvor der ikke umiddelbart kan udpeges en forurener, jf. jordforureningslovens § 41, stk. 3, eller hvor der af andre grunde ikke umiddelbart kan udstedes påbud om undersøgelse eller oprensning af forureningen.[5]

Miljømyndighedens undersøgelser skal således udstrækkes så langt, som det i det konkrete tilfælde er nødvendigt for at træffe afgørelse på et forsvarligt grundlag. Ved vurderingen af, hvor omfattende undersøgelser, der bør foretages, skal miljømyndigheden blandt andet tage hensyn til afgørelsens betydning for samfundet og/eller den enkelte borger. Derudover skal de enkelte undersøgelseskridt være nødvendige for at sikre, at afgørelsen bliver materielt lovlig og rigtig.

Det fremgår af jordforureningslovens § 1, stk. 2, nr. 5, at det med loven særligt tilsigtes bl.a. at fastholde forureneren som den, der først og fremmest skal foretage de nødvendige foranstaltninger til at afværge følgerne af en jordforurening og genoprette den hidtidige tilstand.

Om bestemmelsen i § 1, stk. 2, nr. 5, fremgår følgende af forarbejderne til jordforureningsloven:[6]

"I målsætningen er endelig gentaget forureneren betaler-princippet, som det kendes fra miljøbeskyttelsesloven. Den offentlige indsats bliver dermed sekundær i forhold til at kræve, at forureneren afværger de skader på miljøet, som vedkommende har forvoldt og genopretter den hidtidige tilstand."

For så vidt angår forureneren betaler-princippet fremgår bl.a. følgende af forarbejderne til jordforureningsloven:[7]

"Forureneren betaler-princippet skal være det principielle udgangspunkt. Reglerne skal – med respekt af retssikkerhedsmæssige hensyn – minimere risikoen for, at der opstår situationer, hvor der ikke er mulighed for at påbyde nogen at foretage en oprydning. Reglerne skal tilskynde til en forsvarlig adfærd således, at der sikres en høj grad af miljøbeskyttelse. Reglerne skal være så enkle som mulige og egnede til at blive administreret i et decentralt myndighedssystem."

Af jordforureningslovens § 40, stk. 1, jf. § 39, fremgår, at miljømyndigheden kan påbyde en forurener, jf. § 41, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., og nr. 2, at give de oplysninger, som har betydning for vurderingen af afhjælpende eller forebyggende foranstaltninger vedrørende en eventuel forurening.

Af jordforureningslovens § 41, stk. 3, nr. 1, fremgår, at som forurener anses den, der i erhvervs-mæssigt eller offentligt øjemed driver eller drev den virksomhed eller anvender eller anvendte det anlæg, hvorfra forureningen hidrører (det ubetingede forureneransvar). Forureningen, eller en del heraf, skal være sket i den pågældende driftsperiode.

For så vidt angår forureneransvaret efter jordforureningslovens § 41, stk. 3, nr. 1, fremgår bl.a. følgende af forarbejderne til jordforureningsloven:[8]

”Bestemmelsen i stk. 3 fastsætter, hvem der kan være adressat for et påbud. Påbud kan meddeles til den, der driver eller ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2000 drev den virksomhed, eller anvender eller anvendte det anlæg, hvorfra forureningen hidrører, jf. bestemmelsen i nr. 1. Bestemmelsen omfatter alene forureninger, der stammer fra fast ejendom eller anlæg, hvorfra en offentlig eller privat virksomhed har haft sine aktiviteter. Forureningen skal være forårsaget af den pågældende virksomhed. Det er ikke tilstrækkeligt, at der findes forurening på den grund, hvor virksomheden er beliggende. Der skal påvises årsagsforbindelse mellem driften af virksomheden og forureningen.

Skyldes forureningen en udledning under en virksomheds drift, kan virksomheden (driftsherren) påbydes en oprydning, hvad enten udledningen skyldes overtrædelser af vilkår, uforsvarlig adfærd hos en ansat, en dårlig installation eller et hændeligt uheld m.v. Virksomheden kan naturligvis efter almindelige erstatningsretlige regler søge regres over for den, der direkte forårsagede forureningen.”

Det følger af jordforureningslovens § 43, stk. 1, at hvis en jordforurening kan henføres til flere forurenere, kan påbud som omhandlet i § 40 og § 41 meddeles dem alle. Påbuddet til den enkelte forurener fastsættes under hensyn til den andel af den samlede forurening, som miljømyndigheden vurderer stammer fra den pågældende. Hvis det ikke er muligt at vurdere flere forureneres respektive andele af forureningen, skal miljømyndigheden i påbuddene lægge til grund, at ligelige andele af forureningen, herunder den forurening, der ikke med vished kan henføres til en eller flere forurenere, henføres til disse forurenere.

Om bestemmelsen i jordforureningslovens § 43, stk. 1, fremgår bl.a. følgende af forarbejderne til jordforureningsloven:[9]

”I praksis ses det ikke sjældent, at en konstateret forurening hidrører fra flere virksomheder. En forurenende virksomhed kan have etableret sig på en ejendom, der var forurennet i forvejen, hvor den ny ejer fortsætter den samme, forurenende aktivitet.

Bestemmelsen i stk. 1 omhandler situationer, hvor en forurening kan henføres til flere forurenere. For så vidt angår afgrænsningen af de af bestemmelsen omfattede forurenere henvises der til bestemmelserne herom i forslagets §§ 40 og 41. Det bemærkes, at henvisningen til § 40 betyder, at mulige forurenere ligeledes er omfattet af bestemmelsen i § 43.

Bestemmelsen i § 43 forudsætter, at der er grundlag for at antage, at en vis andel – om end en ikke helt præcist fastlagt andel af forureningen kan henføres til hver enkelt af de implicerede forurenere. Hvis flere (mulige) forurenere har bidraget til forurening af en ejendom på en sådan måde, at de enkelte forureneres henholdsvis mulige forureneres andele af forureningen på ejendommen med sikkerhed kan skilles ad, finder § 43 ikke anvendelse. I sådanne tilfælde finder de normale påbudsbestemmelser i forslagets kapitel 5 anvendelse.

Hvis betingelsen for at kunne henføre forureningen til hver af de implicerede forurenere er opfyldt, kan myndighederne efter den foreslåede bestemmelse meddele påbud til alle. Myndighederne træffer i den forbindelse i det omfang det er muligt afgørelse om hver enkelt forureners andel af den samlede forurening.

[...]

Bestemmelsen i § 43 omfatter også undersøgelsespåbud ud fra de samme synspunkter, som gælder for oprydningpåbud.

[...]

Hvis en forurener ikke kan gives påbud efter lovforslagets øvrige bestemmelser, f.eks. hvis et selskab er blevet opløst, vil denne del af forureningen være omfattet af bestemmelserne om den offentlige indsats, jf. kapitel 3. Dette indebærer, at denne del af forureningen ikke indgår i myndighedens beregning af forurenernes andele.”

Bestemmelsen omfatter således ifølge forarbejderne ikke tilfælde, hvor det med sikkerhed er muligt at adskille forskellige forureninger på samme ejendom, men sigter på den samlede forurening, der stammer fra flere forskellige virksomheders successive drift på samme ejendom.[10]

Af jordforureningslovens § 45, stk. 1, fremgår, at påbud efter § 40 og § 41, der vedrører en virksomhed i drift, er bindende over for senere driftsherrer, såfremt den senere driftsherre på tidspunktet for erhvervelsen vidste eller burde vide, at påbud var meddelt. Det samme gælder påbud, der er forvarslet.

Af jordforureningslovens § 45, stk. 3, fremgår, at påbud efter § 40 og § 41 til en virksomhed i drift er bindende over for senere erhververe af den forurenede ejendom, såfremt (1) påbuddet var meddelt eller forvarslet før erhvervelsen, men ikke er efterkommet, uanset at efterkommelsen er blevet indskærpet og forholdet er blevet politianmeldt, (2) erhververen på erhvervestidspunktet vidste eller burde vide, at påbud var meddelt eller forvarslet, og (3) erhvervelsen sker fra en, der selv var eller kunne blive forpligtet til at efterkomme påbuddet.

Af forarbejderne til § 45 fremgår bl.a. følgende om bestemmelsens baggrund og anvendelsesområde:[11]

”Efter gældende ret er der tvivl om adgangen til at meddele påbud til en ny ejer for en allerede stedfunden, herunder mulig stedfunden forurening, og om i hvilket omfang et allerede meddelt påbud kan gøres gældende over for en ny ejer.

Tvivlen vedrørende hjemlen til at meddele påbud til en ny ejer af en virksomhed eller ejendom om undersøgelser og oprydning efter en forurening, der er sket i den tidligere ejers tid, har vist sig at være et problem, navnlig i sager, hvor der er interessesammenfald mellem den nye og den tidligere ejer, og hvor der kan ske overførsel af midler mellem den ene og den anden med henblik på at omgå den forpligtelse, der er indeholdt i påbud[d]et.

Ved begrebet driftsherre forstås en person eller et selskab, som driver virksomheden videre.

Det er uden betydning, på hvilken måde virksomheden overgår til en ny driftsherre. Påbuddet binder således ved virksomhedsoverdragelser, der sker såvel ved køb, gave, arv, skilsmisse, hensiddent i uskiftet bo, tvangsauktion, overtagelse som ufyldestgjort panthaver eller lignende.”

I forhold til den selskabsretlige regulering er der i selskabslovens kapitel 15 indført regler om fusion og spaltning af kapitalselskaber. Reglerne om spaltning blev indført ved en lovændring fra december 1992.[12] Af selskabslovens § 254, stk. 1, fremgår følgende:[13]

”Generalforsamlingen i et kapitalselskab kan træffe beslutning om spaltning af kapitalselskabet. Ved spaltningen overdrages aktiver og forpligtelser som helhed til flere bestående eller nye aktie- eller anpartsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse, mod vederlag til det indskydende kapitalselskabs kapitalejere. Generalforsamlingen kan med samme flertal træffe beslutning om en spaltning, hvorved kapitalselskabet overdrager en del af sine aktiver og forpligtelser til et eller flere bestående eller nye kapitalselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse. Overdragelserne kan gennemføres uden kreditorernes samtykke.”

Af forarbejderne til selskabslovens § 254 fremgår, at bestemmelsen skaber den fornødne lovhjemmel til debitorskifte.[14] En spaltning kan således gennemføres uden kreditorernes samtykke og medfører universalsuccession (debitorskifte).

Ved spaltningen skal der ske en fordeling af rettighederne og forpligtelserne mellem de selskaber, der indgår i spaltningen. Denne fordeling sker på grundlag af en spaltningsplan efter selskabslovens § 255, stk. 3, der bl.a. skal indeholde en nøjagtig beskrivelse og fordeling af de dele af aktiver og forpligtelser, som skal overføres eller forbliver i hvert af kapitalselskaberne, der deltager i spaltningen. Såfremt det senere viser sig, at en del af forpligtelserne ikke er fordelt ved spaltningsplanen, følger det af selskabslovens § 255, stk. 6, at hvert af de deltagende kapitalselskaber er solidarisk ansvarligt, dog højst med et beløb svarende til den tilførte eller resterende nettoværdi i det enkelte kapitalselskab.

Efter selskabslovens § 268, stk. 1, anses det indskydende kapitalselskabs rettigheder og forpligtelser for overgået til det eller de modtagende selskaber, når en række nærmere angivne betingelser for spaltningens gennemførelse er opfyldt.

Reglerne i selskabsloven implementerer bl.a. Rådets 6. selskabsdirektiv.[15] Direktivet er løbende ændret og er i dag kodificeret i selskabsdirektivet.[16] Bestemmelsen i selskabslovens § 268 implementerer selskabsdirektivets artikel 151, stk. 1, hvorefter spaltningen *ipso jure* (umiddelbart) har følgende retsvirkninger, som indtræder samtidigt:

- a) både i forholdet mellem det spaltede selskab og de modtagende selskaber og i forhold til tredjemand overgår det spaltede selskabs aktiver og passiver som helhed til de modtagende selskaber; denne overgang sker ved fordeling i overensstemmelse med spaltningsplanen eller i henhold til artikel 137, stk. 3
- b) aktionærene i det spaltede selskab bliver aktionærer i et af eller i de modtagende selskaber, i overensstemmelse med den fordeling, der er fastsat i spaltningsplanen
- c) det spaltede selskab ophører.”

Om reglerne om spaltning i det 6. selskabsdirektiv fremgår følgende af Industriministeriets betænkning om forenkling og fremtidstilpasning af selskabslovene (s. 65-66):[17]

”En væsentlig nydannelse ved indførelse af direktivets spaltningbegreb i dansk ret er muligheden for at foretage debitorskifte (universalsuccession) uden kreditorernes tiltrædelse i forbindelse med spaltningen (art. 12), ligesom tilfældet er ved fusion, jf. aktieselskabslovens § 134h. Ved universalsuccession sker der et indgreb i kreditorernes stilling, som kan være væsentligt. Såvel retsstillingen for kreditorerne i det spaltede selskab som kreditorerne i de modtagende selskaber kan blive forrykket. Direktivet stiller derfor i art. 12 krav om sikringer af samme art som ved fusion. Kreditorer med uforfaldne krav kan kræve en passende sikkerhedsstillelse, såfremt den finansielle

situation gør en sådan beskyttelse nødvendig. Om dette er tilfældet vil i dansk ret kunne afgøres på samme måde som ved fusion, dvs. gennem en erklæring herom fra den eller de i forvejen udpegede sagkyndige, jf. nedenfor om § 134c om vurdering ved fusion.

Direktivet stiller herudover krav om, at de modtagende selskaber hæfter subsidiært for de forpligtelser, der i forbindelse med spaltning er overført til andre selskaber. Hvis flere selskaber hæfter subsidiært, er hæftelsen for disse solidarisk, jf. art. 12. Den subsidiære hæftelse kan i national ret begrænses til et pengebeløb svarende til de nettoværdier, der er overført til selskabet. Beskyttelsen af kreditorerne efter national ret kan alternativt sikres ved en regel om, at de modtagende selskaber hæfter solidarisk for de overførte gældsforpligtelser.

[...]

Direktivet tager ikke udtrykkeligt stilling til, hvorledes man skal forholde sig til eventuallkrav eller latente krav mod det ophørende selskab, men det må anses for givet, at også eventuallkrav og latente krav ved spaltningen –ligesom ved fusion – overføres til de modtagende selskaber.”

3.1.2 Påbudsadressaten

Miljø- og Fødevareklagenævnet konstaterer, at det i sagen er ubestridt, at der på Ejendommen er konstateret en forurening med chlorerede opløsningsmidler (TCE) og nedbrydningsprodukter herfra, og at forureningen er opstået i perioden fra 1971 og frem til 2009 som følge af aktiviteterne på den på Ejendommen beliggende maskinfabrik.

Maskinfabrikken har i den relevante periode været drevet af to forskellige juridiske selskaber. Fra 1971 og frem til 2004 har fabrikken været drevet af [V2] (CVR nr. [F3]), mens fabrikken har været drevet af [V2] (CVR nr. [F1]) fra 2004 og frem til tidspunktet, hvor Rødovre Kommune har truffet afgørelse i sagen.

Det fremgår af oplysninger i CVR-registret, at [V2] (CVR nr. [F1]) og [V4] (CVR nr. [F5]) blev stiftet i september 2004, og at selskaberne overtog selskabet [V2] (CVR nr. [F3]) uden kreditorernes samtykke pr. 8. oktober 2004, hvor det indskydende selskab ophørte. Det er anført i CVR-registret, at der var tale om en spaltning, dvs. en overdragelse hvor et kapitalselskab udskiller sine aktiver og forpligtelser som helhed til en anden selvstændig juridisk enhed i overensstemmelse med selskabslovens § 254, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet kan ved opslag i CVR-registret konstatere,^[18] at [P3] Brüsich har været direktør i [V2] (CVR nr. [F3]) i perioden fra den 14. december 1971 til den 21. september 2004 samt medlem af bestyrelsen i [V2] (CVR nr. [F3]) i perioden fra den 14. december 1971 til den 28. april 1994 og fra den 15. februar 1999 til den 27. januar 2000. Hertil kommer, at [P3] Brüsich har været direktør i [V2] (CVR nr. [F1]) i perioden fra den 21. september 2004 til den 1. september 2009 og adm. direktør i perioden fra den 22. februar 2006 til den 1. september 2009. Han har desuden været direktør i [V4] (CVR nr. [F5]) i perioden fra den 21. september 2004 til den 17. juni 2013.

Miljø- og Fødevareklagenævnet kan desuden konstatere, at Lone Brüsich har været medlem af bestyrelsen i [V2] (CVR nr. [F3]) i perioden fra den 14. december 1971 til den 21. september 2004 samt medlem af bestyrelsen i [V2] (CVR nr. [F1]) i perioden fra den 21. september 2004 til den 23. januar 2009.

Videre kan Miljø- og Fødevareklagenævnet konstatere, at [P1] Brüsich har været medlem af bestyrelsen i [V2] (CVR nr. [F3]) i perioden fra den 27. januar 2000 til den 21. september 2004. Han har desuden været medlem af bestyrelsen i [V2] (CVR nr. [F1]) siden den 21. september 2004 samt været medlem af direktionen siden den 23. januar 2009 og er tiltrådt som adm. direktør den 1. september 2009. Herudover har han været adm. direktør i [V4] (CVR nr. [F5]) siden den 17. juni 2013.

Miljø- og Fødevareklagenævnet konstaterer på den baggrund, at der er et betydeligt personsammenfald i ledelsen og efter det oplyste formentlig også i ejerkredsen af de to selskaber. Det er efter nævnets opfattelse derfor sandsynligt, at (personer i) det fortsættende selskab også før spaltningen kan have haft indflydelse på det ophørte selskab. Hertil kommer, at aktiviteterne i det ophørte selskab, herunder de aktiviteter, der var årsag til forureningen, efter det i sagen oplyste i hvert fald i en periode blev videreført uændret i det fortsættende selskab, og at det på tidspunktet for gennemførelsen af generationsskiftet var almindeligt kendt, at chlorerede opløsningsmidler (TCE) og nedbrydningsprodukter herfra generelt kunne give anledning til forurening. Uanset at kortlægningen af Ejendommen først er sket lang tid efter, må dele af ejerkredsen og ledelsen i det fortsættende selskab således antages at have haft en vis viden om, at der på Ejendommen kunne være opstået en forurening som følge af den langvarige aktivitet med maskinfabrik.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder herefter, at der er en sådan usikkerhed omkring de konkrete omstændigheder ved den stedfundne forurening og de gennemførte selskabsretlige omstruktureringer, at nævnet er enig med klager i, at sagen må oplyses yderligere.

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver derfor Rødovre Kommunes afgørelse af 7. februar 2019 om ikke at meddele påbud om undersøgelse af en forurening på matr.nr. [M1] Islev By, Islev, på adressen [A1], 2610 Rødovre, og hjemviser sagen til fornyet behandling med henblik på, at kommunen oplyser sagen i videre omfang, herunder særligt i forhold til de forurenende aktiviteter på virksomheden, virksomhedsdriften, selskabskonstruktionen og spaltningens nærmere indhold.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Rødovre Kommunes afgørelse af 7. februar 2019 om ikke at meddele påbud om undersøgelse af en forurening på matr.nr. [M1] Islev By, Islev, på adressen [A1], 2610 Rødovre, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

---

[1] Lovbekendtgørelse nr. 282 af 27. marts 2017 om forurennet jord.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] Region Hovedstaden, Center for Regional Udvikling, Indledende forureningsundersøgelse, Maskinfabrik, [A1], 2610 Rødovre, juli 2016, som udarbejdet af [V1].

[5] Jf. bl.a. Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 31. maj 2017 i sagsnr. NMK-11-00184 med henvisninger til yderligere praksis.

[6] Jf. bemærkningerne til § 1 i forslag L183 til Lov om forurenede jord som fremsat den 10. februar 1999.

[7] Jf. pkt. 3.3.1 i de almindelige bemærkninger til forslag L183 til Lov om forurenede jord som fremsat den 10. februar 1999.

[8] Jf. bemærkningerne til § 41 i forslag L183 til Lov om forurenede jord som fremsat den 10. februar 1999.

[9] Jf. bemærkningerne til § 43 i forslag L183 til Lov om forurenede jord som fremsat den 10. februar 1999.

[10] Se i overensstemmelse hermed Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 20. december 2012 i sagsnr. NMK-11-00090.

[11] Jf. bemærkningerne til § 45 i forslag nr. 183 af 10. februar 1999 til Lov om forurenede jord.

[12] De gældende bestemmelser svarer til de tidligere bestemmelser i aktieselskabslovens § 136 og anpartsselskabslovens § 67 a, der blev indført ved Lov nr. 1060 af 23. december 1992 om ændring af lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber og lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v.

[13] Lovbekendtgørelse nr. 1168 af 1. september 2023 om aktie- og anpartsselskaber.

[14] Jf. bemærkningerne til nr. 96 i forslag nr. 61 af 28. oktober 1992 til Lov om ændring af lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber og lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v. (Forenkling og fremtidstilpasning).

[15] Rådets sjette direktiv af 17. december 1982 om spaltning af aktieselskaber (82/891).

[16] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (kodifikation).

[17] Forenkling og fremtidstilpasning af selskabslovene, Betænkning nr. 1229, Industriministeriets Selskabsretspanel, februar 1992.

[18] Link: <https://virk.dk/> (<https://virk.dk/>).

Sag:

20/00019

Dato:

4. december 2023.

Emner:

Jordforureningslo...

